

prima instanță: Judecătoria Botanica, mun. Chișinău
Judecătorul: R. Țurcanu
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Minciuna, I. Cotruță, L. Popova,

ÎN C H E I E R E

22 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mihail Bounegru, prin intermediul avocatului Crețu Doina,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Bounegru împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Comisiei privind soluționarea problemelor locative al Serviciului Protecției Civile și Situații Excepționale ale Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Primăriei orașului Sîngera, Consiliului orașenesc Sîngera, privind anularea procesului – verbal referitor la respingerea solicitării de privatizare a spațiului locativ și obligarea manifestării acordului la privatizarea spațiului locativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 3 mai 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Mihail Bounegru și s-a menținut hotărârea Judecătoria Botanica, mun. Chișinău din 9 decembrie 2016,

c o n s t a ț ă :

La 22 august 2016, Mihail Bounegru, prin intermediul avocatului Doina Crețu, a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Comisiei privind soluționarea problemelor locative al Serviciul Protecției Civile și Situații Excepționale ale Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Primăriei orașului Sîngera, Consiliului orașenesc Sîngera, privind anularea procesului – verbal referitor la respingerea solicitării de privatizare a spațiului locativ și obligarea manifestării acordului la privatizarea spațiului locativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, din anul 1990 până în prezent, activează în cadrul Serviciului Protecției Civile și Situații Excepționale, fapt confirmat prin certificatul nr.146 din 14 martie 2016.

Astfel, a fost arătat că, în temeiul procesului - verbal nr.2 din 21 iunie 2004 al ședinței comisiei locative al Detașamentului Militar de Pompieri și Salvatori nr.4 a Departamentului Situații Excepționale, s-a examinat cererea reclamantului pentru alocarea spațiului locativ pentru construcție în incinta UMPS Dobruja și s-a decis de repartizat acest loc sub construcție la etajul doi, imobilul situat în mun. Chișinău, or. Sîngera, str. Schinoasei, 14. Bunul se afla în gestiunea Serviciului Protecției Civile și Situații Excepționale. În condițiile relatate, acesta a construit din mijloace proprii apartamentul nr. 8, format din 2 odăi, din mun. Chișinău, or. Sîngera, str. Schinoasei 14.

Mihail Bounegru a indicat că, prin demersul Detașamentului Militar de Pompieri și Salvatori nr.4 a Departamentului Situații Excepționale al MAI nr.410 din 26 iulie 2005, împreună cu soția Bounegru Victoria și fiica Bounegru Beatricia, au fost introduși în Lista locatarilor căminului UMPS Dobruja, amplasat pe str. Schinoasei 14, or. Sîngera, pentru eliberarea ordinului de repartitie. Prin urmare, conform procesului-verbal nr.12 al ședinței Consiliului orașenesc Sîngera din 9 decembrie 2005, s-a dispus eliberarea ordinului de repartitie, iar, la 20 decembrie 2016, i-a fost eliberat actul respectiv, fiindu-i repartizat în folosința apartamentul nr. 8.

Reclamantul a evidențiat că locuiește cu familia sa în apartamentul litigios până în prezent. Totodată, a subliniat că, inițial, bunul imobil avea statut de cămin-cazarmă, însă, a fost schimbat statutul în bloc locativ.

Din aceste considerente, dl Mihail Bounegru a relatat că a depus o cerere cu un set de acte la Comisia privind soluționarea problemelor locative al Serviciul Protecției Civile și Situații Excepționale, referitor la obligarea manifestării acordul la privatizarea a spațiului locativ sus menționat. Astfel, prin extrasul din Procesul-verbal nr.4 al ședinței Comisiei pentru soluționarea problemelor locative din 21 decembrie 2015, recepționat la 7 iunie 2016, s-a respins permisiunea de privatizare, deoarece ordinul de repartitie nr.113 din 20 decembrie 2006, este eliberat cu drept de folosință, fără drept de privatizare.

În opinia reclamantului, procesul – verbal nr. 4 din 21 decembrie 2015 este neîntemeiat și contrar legii. În acest sens, după formularea unor cereri prealabile, Primăria orașului Sîngera și Consiliul orașenesc Sîngera a refuzat neîntemeiat de a-i elibera ordinul de repartitie cu drept de privatizare a apartamentului, iar Serviciul Protecției Civile și Situații Excepționale a refuzat să dea acordul la privatizarea acestui bun imobil, deoarece ordinul de repartitie este eliberat cu drept de folosință, fără drept de privatizare.

În susținerea ilegalității procesului – verbal contestat, dl Mihail Bounegru a precizat că acesta contravine articolelor 1, 5 alin. (1), (4) și 11 alin. (5) din Legea nr. 1324 din 10 martie 1993 cu privire la privatizarea fondului de locuințe.

Mihail Bounegru a solicitat anularea procesului – verbal nr. 4 al ședinței Comisiei privind soluționarea problemelor locative al Serviciul Protecției Civile și Situații Excepționale ale Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova din 21 decembrie 2015, în partea respingerii cererii sale referitoare la manifestarea acordului la privatizarea spațiului locativ.

În același timp, reclamantul a cerut obligarea Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Serviciului Protecției Civile și Situații Excepționale ale Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Primăriei orașului Sîngera și Consiliului orășenesc Sîngera de a admite cererea sa cu privire la manifestarea acordului la privatizarea spațiului locativ, apartamentul nr. 8 din mun. Chișinău, or. Sîngera, str. Schinoasa, 14.

Pe parcursul examinării cauzei, pârâții Comisia privind soluționarea problemelor locative al Serviciului Protecției Civile și Situații Excepționale ale Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Primăria orașului Sîngera, Consiliul orășenesc Sîngera au depus referințe în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care au cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată și nefondată (f. d. 41 – 43).

Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova nu a formulat referință, prin care să-și exprime punctul de vedere în privința litigiului.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 9 decembrie 2016, s-a respins acțiunea ca nefondată (f. d. 99, 103 – 108).

Împotriva acestui act de dispoziție, dl Mihail Bounegru a declarat apel în termenul legal (f. d. 144). În rezultat, Comisia privind soluționarea problemelor locative al Serviciului Protecției Civile și Situații Excepționale ale Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus o referință, solicitând respingerea cererii acestuia (f. d. 131 - 132).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 3 mai 2017, a respins apelul declarat de Mihail Bounegru și a menținut hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 9 decembrie 2016 (f. d. 140 – 145).

La adoptarea soluției, instanța de apel a reținut situația de fapt prezentată de Mihail Bounegru în cererea de chemare în judecată. Suplimentar, a fost constatat că proprietarul bunului imobil din str. Schinoasa, 14, or. Sîngera, mun. Chișinău este Republica Moldova (f. d. 144).

Cu privire la examinarea legalității procesului – verbal nr. 4 din 21 decembrie 2015, instanța de control judiciar s-a călăuzit de articolul 5 alin. (2) și 11 alin. (5) din Legea nr. 1324 din 10 martie 1993, cu privire la privatizarea fondului de locuințe.

Astfel, în baza acestor temeuri, a fost decis că hotărârea acesteia este una legală. Celelalte argumente invocate în cererea de apel, au fost respinse, deoarece au fost obiectul cercetării instanței de fond și nu constituie temei pentru casarea hotărârii primei instanțe (f. d. 145).

La 26 mai 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 3 mai 2017 (f. d. 146).

La 7 iulie 2017, prin intermediul avocatului Doina Crețu, dl Mihail Bounegru a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 3 mai 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 9 decembrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, dl Mihail Bounegru a afirmat că instanța de apel a apreciat arbitrar probele anexate la materialele cauzei, deoarece Extrasul din Registrul bunurilor imobile, eliberat la 10 octombrie 2016, demonstrează că bunul imobil, situat în mun. Chișinău, or. Sîngera, str. Schinoasa, 14, are statut de bloc locativ, dar nu de locuință de serviciu sa cămin.

Recurentul, de asemenea, a invocat că instanța de apel a interpretat în mod eronat prevederile articolul 5 alin. (2) din Legea nr. 1324 din 10 martie 1993, cu privire la privatizarea fondului de locuințe în raport cu procesul – verbal nr. 4 din 21 decembrie 2015, contestat în prezentul litigiu. Astfel, în temeiul art. 11 alin. (5) din legea citată, procesul – verbal menționat mai sus nu conține nici unul din cerințele prevăzute la art. 5 alin. (2) din Legea nr. 1324 din 10 martie 1993. În special, bunul imobil din speță nu se află în orașel militar, nu are statut de cămin sau locuință de serviciu, locuință avariata și nu se află la balanța fondului forestier de stat.

În final, dl Mihail Bounegru a pretins că instanța de fond nu s-a pronunțat în privința capătului de cerere referitor la anularea procesului – verbal nr. 4 din 21 decembrie 2015, ceea ce se confirmă prin dispozitivul hotărârii primei instanțe, fiind o încălcare flagrantă a dreptului la un proces echitabil.

La 7 august 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Comisiei privind soluționarea problemelor locative al Serviciului Protecției Civile și Situații Excepționale ale Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Primăriei orașului Sîngera, Consiliului orașenesc Sîngera, informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 151).

La 16 august 2017, intimatul Comisia privind soluționarea problemelor locative al Serviciului Protecției Civile și Situații Excepționale ale Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus o referință în întâmpinarea recursului,

solicitând respingerea acestuia ca nefondat, cu menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 3 mai 2017 (f. d. 153 - 154).

Până la data examinării cauzei, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Primăria orașului Sîngera și Consiliului orașenesc Sîngera nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de dl Mihail Bounegru, prin intermediul avocatului Doina Crețu, este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Mandatul seria MA nr. 1013452 din 20 iunie 2016 dovedește faptul că avocatul Doina Crețu a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele lui Mihail Bounegru, fiind subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 6) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost depusă repetată și nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 3 mai 2017 a fost expediată în adresa părților la 26 mai 2017 (f. d. 146), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia de către participanții la proces. De fapt, recurentul a susținut că decizia contestată a fost publicată după 10 mai 2017 (f. d. 147). Totuși, în lipsa unor înscrisuri pertinente, instanța de recurs nu poate stabili cu precizie momentul, când a fost comunicată hotărârea motivată.

Astfel, în atare situație și pentru a nu admite o ingerință în dreptul de acces liber la justiție, dar având în vedere data expedierii deciziei (26 mai 2017), instanța de judecată constată că recursul declarat de Mihail Bounegru, prin intermediul avocatului Doina Crețu, este depus în termenul prevăzut mai sus.

Luând în considerare circumstanțele prezentate, instanța conchide că cererea de recurs nu poate fi respinsă ca inadmisibilă în baza temeiurilor prevăzute de art. 433 lit. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și având în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, parag. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*,

parag. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, parag. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 - 37).

În speță, instanța observă că cererea de recurs declarată de către dl Mihail Bounegru este întemeiată, în drept, pe art. 432 alin. (2) lit. c) și alin. (4) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, de art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 4 mai 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 5 alin. (2) și 11 alin. (5) din Legea nr. 1324 din 10 martie 1993, cu privire la privatizarea fondului de locuințe.

Din analiza conținutului cererii de recurs, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat, în special a fost constatată legalitatea procesului – verbal nr. 4 din 21 decembrie 2015. Respectiv, a fost respinsă cerința subsecventă referitoare la obligarea intimaților de a admite cererea sa cu privire la manifestarea acordului la

privatizarea spațiului locativ, apartamentul nr. 8 din mun. Chișinău, or. Sîngera, str. Schinoasa, 14.

În baza celor prezentate, completul Colegiului consideră că Mihail Bounegru nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă.

Un raționament subsidiar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurentul a fost reprezentat de către avocatul Doina Crețu, persoană abilitată și calificată, conform art. 1 al Legii cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, ibidem, parag. 45).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

Mai mult, în lipsa unor observații din partea recurentului dl Mihail Bounegru, întemeiate pe art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța observă că, în principiu, acesta a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, parag. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”,

adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctură stabilită mai sus confirmă că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, iar, în viziunea instanței, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către dl Mihail Bounegru, prin intermediul avocatului Doina Crețu, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Mihail Bounegru, prin intermediul avocatului Doina Crețu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală